

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 11. května 2021 v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Korpase a soudců JUDr. Jitky Tomsové a Mgr. Františka Jahůdky v trestní věci obžalované [údaje o účastníkovi], o odvolání obžalované proti rozsudku Okresního soudu v Liberci ze dne 18.2.2021, č.j. 6 T 13/2020-210,

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu se napadený rozsudek zrušuje ve výroku o trestu a podle § 259 odst. 3 tr. řádu se nově rozhoduje tak, že se obžalovaná [celé jméno obžalované], [datum narození], odsuzuje

podle § 187 odst. 1 tr. zákoníku za užití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání jednoho (1) roku.

Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku se výkon trestu odnětí svobody podmíněně odkládá a podle § 82 odst. 1 tr. zákoníku se stanovuje zkušební doba v trvání dvou (2) let.

Jinak zůstává napadený rozsudek nezměněn.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byla obžalovaná [celé jméno obžalované] uznána vinnou, že

1. ve svém bydlišti na adrese [ulice a číslo], [obec] v přesně nezjištěné době v prosinci 2018 ukazovala nezletilému [celé jméno svědka], narozenému [datum], na svém mobilním telefonu videozáznam, na němž masturbuje, přičemž věděla, že tento je mladší osmnácti let,

2. ve svém bydlišti na adrese [adresa], narozeného [datum], a [celé jméno poškozeného], narozeného [datum], tak, že je vyzvala, aby jí rukou sáhli mezi nohy, a když odmítl, uchopila ruku [celé jméno poškozeného] a položila ji na své přirození pod tepláky a kalhotky a ruku na přirození několik vteřin držela a poté, co nezletilý ruku vytrhl, uchopila ruku [celé jméno poškozeného] a položila ji na své přirození pod tepláky a kalhotky na několik vteřin, než nezletilý ruku vytrhl,

načež si vyhrnula tričko a vyzvala oba nezletilé, aby jí sáhli na řadra, a když odmítli, uchopila ruku [celé jméno poškozeného] a na několik vteřin ji položila na své nahé řadro a poté uchopila ruku [celé jméno poškozeného] a na několik vteřin ji položila na své nahé řadro, přičemž věděla, že jsou mladší patnácti let,

3. ve svém bydlišti na adrese [adresa], narozenému [datum], a [celé jméno poškozeného], narozenému [datum], pouštěla v televizi pořady s pornografickou tematikou, přičemž věděla, že jsou mladší osmnácti let,

4. v [obec] dne [datum] v době od 07:18 hod. do 07:40 hod. během jízdy autobusem číslo 12 vulgárně nadávala nezletilé [celé jméno poškozené], narozené [datum], a vyhrožovala jí, že ji klidně zabije a půjde si za to i sednout, a po vystoupení z autobusu nezletilou udeřila železnou tyčí do pravého boku, čímž jí způsobila pohmoždění hrudníku,

Soud prvního stupně jednání obžalované právně kvalifikoval ve vztahu k bodům 1. a 3. napadeného rozsudku jako dva přečiny ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, skutek pod bodem 2. napadeného rozsudku jako zločin pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1 tr. zákoníku, a skutek pod bodem 4. napadeného rozsudku jednak jako přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku a jednak jako přečin nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, a v trestní sazbě § 187 odst. 1 tr. zákoníku za užití § 43 odst. 1 tr. zákoníku jí uložil úhrnný trest odnětí svobody ve výměře 2 let, jehož výkon ve smyslu ustanovení § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 2 let.

2. Proti tomuto rozsudku podala obžalovaná odvolání prostřednictvím svého obhájce, které směřovalo do všech výroků napadeného rozsudku. Předně obžalovaná vytkla soudu prvního stupně nesprávné skutkové závěry ohledně jednotlivých skutků, když poukázala na věk poškozených, neurčitost jejich výpovědí k rekonstrukci skutkového děje a na vzájemné rozpory v jejich výpovědích, z čehož dovozovala, že skutkový děj nebyl dostatečným způsobem a bez důvodných pochybností prokázán v tom smyslu, aby za něj mohla nést trestněprávní odpovědnost. Ke skutkům 1. a 3. napadeného rozsudku namítla, že nebylo prokázáno, zda vůbec a jaký byl obsah audiozáznamů, které měla poškozeným přehrávat. Ke skutku pod bodem 4. napadeného rozsudku namítla, že byly provedeny rozporné důkazy k tomu, kdy a zda měla poškozenou fyzicky napadnout, a zda jí vůbec vyhrožovala takovým způsobem, který byl způsobivý v poškozené vyvolat důvodnou obavu o život a zdraví. K právním závěrům uvedla, že jednání pod bodem 2. napadeného rozsudku nemělo být právně kvalifikované jako zločin pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1 tr. zákoníku, kdy nebyl bez důvodných pochybností prokázán skutkový děj a navíc jednání kladené jí za vinu nelze považovat za jiný způsob vykonání pohlavního styku s poškozenými. Toto jednání tak mělo být maximálně právně posouzeno jako ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Dále obžalovaná zdůraznila závěry znaleckého posudku ke zkoumání její přičetnosti a závěrem navrhla, aby byla obžaloby zproštěna, eventuálně za skutek pod bodem 2. napadeného rozsudku uznána vinnou za přečin specifikovaný v podaném odvolání a byl jí uložen podmíněný trest odnětí svobody na samé dolní hranici zákonné trestní sazby.

3. Veřejné zasedání proběhlo v nepřítomnosti obžalované, kdy tato byla řádně a včas vyrozuměna o konání veřejného zasedání, vyrozumění jí bylo doručeno do vlastních rukou s dostatečným časovým předstihem, kdy byla zároveň poučena o důsledcích nedostavení se k veřejnému zasedání bez důvodné omluvy. Lhůta k přípravě k veřejnému zasedání byla u obžalované ve smyslu ustanovení § 233 odst. 2 tr. řádu zachována. Ve věci tak byly splněny předpoklady ustanovení § 202 odst. 2 tr. řádu k projednání věci v nepřítomnosti obžalované.

4. Krajský soud vyhodnotil podané odvolání obžalované jako včasné a řádně podané, a ve smyslu ustanovení § 254 odst. 1 tr. řádu tak přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků

napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které vyhlášení těchto výroků předcházelo.

5. V přezkoumávané věci nebyly krajským soudem neshledány žádné takové procesní vady či pochybení, které by měly vliv na správnost a zákonnost řízení předcházejícího vyhlášení napadeného rozsudku, či na správnost a zákonnost jednotlivých výroků napadeného rozsudku. Hlavní líčení proběhla plně v souladu s trestním řádem při zachování všech práv obžalované a nebyly zjištěny žádná taková pochybení či nedostatky, na které by bylo třeba reagovat postupem dle § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu a napadený rozsudek zrušit.

6. Soud prvního stupně pak v rámci hlavních líčení provedl ke skutkům pod body 1. až 3. napadeného rozsudku potřebné důkazy pro řádné zjištění skutkového stavu, když postup soudu prvního stupně koresponduje ustanovení § 2 odst. 5 tr. řádu, neboť ve věci byly provedeny veškeré nabízející se důkazy, kdy ostatně strany v rámci odvolacího řízení ani nenavrhovaly dokazování ve věci jakkoliv doplnit. Na druhou stranu k námitkám obžalované stran rozpornosti výpovědí svědků ohledně skutku pod bodem 4. napadeného rozsudku, a to k závěru o obsahu verbálního útoku obžalované a k závěru o fyzickém útoku obžalované musel krajský soud doplnit ve věci soudem prvního stupně provedené dokazování, a to výpovědí svědka nezl. [celé jméno poškozeného]. Soud prvního stupně, ač tohoto svědka vyslechl v hlavním líčení ke skutkům 1. až 3. napadeného rozsudku, nezaměřil svoji důkazní pozornost k výsledku svědka stran skutku pod bodem 4. napadeného rozsudku, ač byl jeho očitým svědkem. Z těchto důvodů krajský soud ve smyslu ustanovení 263 odst. 6 tr. řádu dokazování v daném směru doplnil a v intencích zákonného zmocnění ustanovení § 102 odst. 2 tr. řádu četl v řízení protokol o výpovědi nezl. svědka [celé jméno poškozeného] z přípravné fáze řízení. Po takto doplněném dokazování může krajský soud konstatovat, že si ke skutku pod bodem 4. napadeného rozsudku opatřil dostatečný důkazní podklad ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5 tr. řádu k přezkumu správnosti skutkových závěrů soudu prvního stupně.

7. Krajský soud se po doplnění dokazování v naznačeném smyslu mohl v řízení zcela ztotožnit s postupem soudu prvního stupně stran volného hodnocení důkazů v intencích § 2 odst. 6 tr. řádu, kdy je třeba zdůraznit, že krajský soud je v podstatě skutkovými závěry soudu prvního stupně vázán, pakliže tyto neodporují formálním principům logiky, nepomíjí rozhodné okolnosti vyplývající z provedených důkazů či nevyvozují rozporné skutečnosti ve vztahu k faktickému obsahu provedených důkazů. Takové nedostatky rozhodně nelze skutkovým závěrům soudu prvního stupně přičítat. Naopak skutkové závěry soudu prvního stupně lze považovat za úplné a správné, v řízení fakticky nepochybné. Obžalovaná se v řízení hájila tím, že se skutků nedopustila, a za skutek pod bodem 4. napadeného rozsudku se poškozené omluvila, když si na jeho průběhu nepamatuje. Soud prvního stupně zcela důvodně skutkové závěry ve vztahu k jednotlivým skutkům rekonstruoval na podkladě výpovědí všech nezletilých poškozených. Přitom krajský soud se plně ztotožnil s hodnocením věrohodnosti výpovědi jednotlivých nezletilých poškozených. Naopak krajský soud nemohl aprobovat námitky obžalované v tom smyslu, že by si jednotlivé výpovědi nezletilých poškozených protiřečily, či byly neurčité nebo logicky rozporné. V přezkoumávané věci je třeba zdůraznit, že výpovědi nezletilých poškozených se vykazovaly logickou konzistentností a vzájemnou provázaností. Dále si je třeba uvědomit, že poškození byli v době spáchání skutků ve věku dětí, a krajskému soudu zcela uniká případná motivace okruhu těchto dětí k tomu, aby konstruovaly nepravdivý sled událostí k újmě obžalované, zvláště za situace, kdy ji navštěvovaly ze zjištěného důvodu, a to v souvislosti s využíváním internetového připojení. V řízení nebyl zjištěn žádný takový motiv na straně kteréhokoliv z poškozených. Navíc skutek pod bodem 1. napadeného rozsudku, jenž má nejmenší důkazní podklad, plně koresponduje, stran způsobu chování obžalované k nezletilým chlapcům, jejímu jednání pod body 2. a 3. napadeného rozsudku. Krajský soud se rovněž nemohl ztotožnit s námitkou obžalované, že by se výpovědi nezletilých poškozených vykazovaly neurčitostí či vzájemnými podstatnými rozpory, které by věrohodnost jejich výpovědí oslabovaly v rozsahu namítaném

obhajobou. Naopak obsah výpovědí poškozených co do určitosti plně koresponduje jejich věku a jednání obžalované, které museli nezletilí poškození stran skutků pod body 1. až 3. napadeného rozsudku vnímat jako choulostivé, a jako takové jej před orgány činnými v trestním řízení reprodukovat. V těchto souvislostech je tedy pochopitelné, že nezletilí poškození do detailů nepopsali obsah obrazových záznamů s erotickou tematikou. Ostatně jak poškozený nezl. [celé jméno poškozeného] tak poškozený nezl. [celé jméno poškozeného] shodně vypověděli, že se na tyto filmy koukat nechtěli, proto odvraceli zrak. Jen stěží pak lze po poškozených spravedlivě požadovat, aby byli schopni popsat, co bylo obsahem takových obrazových záznamů. Podstatné pro posouzení věrohodnosti jejich výpovědí je skutečnost, že se na uvedeném skutkovém ději ohledně skutku pod bodem 3. napadeného rozsudku plně shodli. Navíc výpověď obou poškozených měla v řízení svůj odraz i ve výpovědi nezl. poškozeného [jméno] [příjmení], který byl počínání obžalované vůči shora uvedeným poškozeným stran přehrávání pornografických filmů v jednom případě přítomen. Věrohodnost výpovědí poškozených [celé jméno poškozeného] a [celé jméno poškozeného] tak bylo možno v řízení ke skutku pod bodem 3. napadeného rozsudku poměřovat dalším přímým důkazem¹. K provázanosti výpovědí nezletilých poškozených ke skutku pod bodem 2. napadeného rozsudku je třeba uvést, že drobné vzájemné odchylky v jejich výpovědích ve smyslu, zda obžalovaná za nimi do pokuje přišla již bez horní části oblečení, či si ho odložila až v posteli, nebo zda k jednání došlo, když si k nim sedla či lehla na postel, nemohou snižovat důkazní provázanost, a tudíž věrohodnost, obou jinak shodných výpovědí. Když krajský soud pomine, že věrohodnost výpovědí nezletilých poškozených je v řízení potvrzována zprostředkovanými výpověďmi jejich matek, tak je třeba uvést, že poškození museli být s ohledem na svůj věk chováním obžalované velice zaskočeni, kdy tyto okolnosti případu a věk poškozených se mohl drobným způsobem odrazit v jejich schopnosti prožité události explicitně reprodukovat. Nicméně v hlavním základu jednání obžalované byl obsah jejich výpovědí zcela konzistentní a shodný. Na druhou stranu byli nezletilí poškození dostatečně staří (poškozený [celé jméno poškozeného] 12 let, poškozený [celé jméno poškozeného] 12 a půl let, poškozená [příjmení] [příjmení] 13 a půl let) na to, aby byli schopni rozpoznat obsah filmů či videí, které jim obžalovaná přehrávala, či aby byli schopni se vyjádřit, na jaké části těla si obžalovaná přikládala jejich ruce a k čemu je dále vyzývala. Krajský soud se tak mohl ztotožnit se závěrem soudu prvního stupně, že tyto rozpory ve výpovědích nezletilých poškozených neměly na závěr o věrohodnosti jejich výpovědí zásadního vlivu, nýbrž byly poplatné okolnostem případu, charakteru jednání obžalované a věku poškozených.

8. Po doplnění dokazování čtením výpovědi svědka nezl. [celé jméno poškozeného] z přípravné fáze, musí krajský soud odmítnout i námitky obžalované ve vztahu ke skutku pod bodem 4. napadeného rozsudku. Krajský soud se v žádném případě nemohl ztotožnit s námitkou obhajoby o důkazní izolaci výpovědi nezl. poškozené [celé jméno poškozené], kdy její výpověď měla v řízení stran verbálního útoku obžalované plnou oporu ve výpovědi nezl. svědka [celé jméno poškozeného] a nezl. svědka [jméno] [příjmení] [jméno], kdy tito svědci se byli schopni vyjádřit i k obsahu verbálního útoku obžalované, částečně pak ve výpovědi nezl. svědkyně [celé jméno svědkyně] a svědkyně [jméno] [příjmení], kdy tyto svědkyně potvrdily, že obžalovaná poškozené nadávala, aniž byly schopny reprodukovat přesně obsah nadávek. Ohledně fyzického útoku obžalované vůči poškozené pak výpověď nez. [celé jméno poškozené] měla v řízení plnou oporu ve výpovědi nezl. svědka [celé jméno poškozeného] a nezl. svědka [jméno] [příjmení] [jméno], kteří útok obžalované viděli a popsali shodně jako poškozená, a nepřímo ve výpovědi svědkyně [jméno] [příjmení], která u obžalované viděla obdobný předmět, který shora uvedení svědci označili za věc jejímž prostřednictvím obžalovaná vedla fyzický útok vůči tělu poškozené. Zranění poškozené pak bylo v řízení objektivizováno lékařskou zprávou a odborným vyjádřením, které verifikovalo mechanismus vzniku zranění popsaný poškozenou. Nepřímo pak byla věrohodnost výpovědi poškozené zprostředkovaně potvrzována i výpovědí matky poškozené, které se poškozená s průběhem skutku svěřila. Důkazní podklad, jenž se nevykazuje žádnými

logickými či věcnými rozpory, tak zcela izoluje obhajobu obžalované uplatněnou v podaném odvolání.

9. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud považoval skutkové závěry soudu prvního stupně za zcela správné, důkazně podložené a obsah jednotlivých důkazů za provázaný, vylučující bez důvodných pochybností skutkovou verzi uplatněnou obhajobou v řízení před soudem prvního stupně či v odvolacím řízení.

10. Krajský soud se rovněž plně ztotožnil se závěry soudu prvního stupně stran použité právní kvalifikace ve vztahu k jednotlivým projednávaným skutkům. V tomto směru se lze i vzhledem k obsahu podaného odvolání v podstatě odkázat na odpovídající závěry soudu prvního stupně ohledně skutků pod body 1 a 3 napadeného rozsudku, kdy jednání obžalované bylo s ohledem na četnost jednotlivých útoků a množství objektů trestného jednání způsobilé porušit zákonodárcem chráněný zájem na řádném mravním vývoji poškozených dětí, čímž obžalovaná naplnila všechny zákonodárcem presumované znaky skutkové podstaty dvou přečinů ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Krajský soud se nemohl ztotožnit s námitkou, že obžalovaná uvedeným jednáním nemohla mravní vývoj poškozených ohrozit. Poškození byli v době spáchání skutků ve věku dospívání, poškozený [jméno] [příjmení] chodil v té době s [celé jméno poškozené], tudíž přezrávání filmů či videozáznamů s pornografickou tematikou bylo způsobilé ovlivnit mravní vývoj poškozených v oblasti budoucích partnerských vztahů, zejména pak ve smyslu osvojování si zcela nevhodných praktik s ohledem na věk poškozených při navazování fyzických kontaktů s osobami opačného pohlaví. Ve vztahu ke skutku pod bodem 2. napadeného rozsudku se krajský soud musel rovněž plně ztotožnit se závěrem soudu prvního stupně, že obžalovaná svým jednáním nezl. [celé jméno poškozeného] a [celé jméno poškozeného] jiným způsobem pohlavně zneužila. Úvodem musí krajský soud zdůraznit, že objektem zločinu pohlavního zneužití podle § 187 tr. zákoníku je ochrana dětí mladších patnácti let před předčasnými zkušenostmi s různými formami pohlavního styku, které by mohly narušit jak jejich mravní, tak tělesný vývoj. Za jiný způsob pohlavního zneužití se soudní praxí považují všechny formy pohlavního styku, tedy nejen ty, které lze považovat za srovnatelné se souloží, ale i jiné, méně závažné formy. V souladu s konstantní judikaturou se tedy může jednat např. o osahávání či tření genitálií, prsou, sání prsních bradavek, vsunování pohlavního údu muže mezi prsa ženy. Může jít o jednání aktivní (pachatel sám provede některé z uvedených jednání na těle oběti), i pasivní (pachatel přinutí oběť, aby mu třela pohlavní úd), srov. R 25/2010. I takové pasivní jednání pachatelky, která nutí nezletilého k tomu, aby jí přikládal ruce na prsa či přirození je možno označit za formu sexuálního sebeukájení, tedy ve svém důsledku způsobilé narušit mravní a tělesný vývoj dítěte. Sexuální podbarvení jednání obžalované lze dovozovat i v tom, že se nezletilých poškozených dotazovala, zda jim může sahat na jejich pohlavní údy. Z uvedeného lze bez jakýchkoliv pochybností dovodit, že jednání obžalované bylo sexuálně motivováno a podbarveno. Za takové situace dospěl krajský soud při konfrontaci jednání obžalované ohledně skutků pod body 1. a 3. napadeného rozsudku k závěru, že jednání obžalované naplnilo rovněž všechny zákonné znaky skutkové podstaty zločinu pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1 tr. zákoníku. Ve vztahu ke skutku pod bodem 4. napadeného rozsudku se krajský soud nemohl ztotožnit s námitkou obhajoby, že verbální projev obžalovaného nemohl u poškozené vzbudit důvodnou obavu o život. Předně si je třeba uvědomit veškeré konsekvence jednání obžalované a okolnosti vztahu mezi obžalovanou a poškozenou. Obžalovaná poškozenou velice dobře znala z místa bydliště. Přitom ji na místě přístupném v autobuse hromadné dopravy v přítomnosti dalších osob, a to i spolužáků poškozené, verbálně velice hrubě napadla a následně ji i zvýšeným hlasem sdělovala, že ji (tedy dítě ve věku 14 a půl roku) klidně zabije a půjde si takové jednání odsedět do vězení. Obžalovaná během svého jednání nikterak nereagovala na ohlasy osob, které její jednání sledovaly a ohrazovaly se vůči němu. I tímto jednáním obžalovaná nepřímou utvrzovala poškozenou v realitě své hrozby, neboť vulgarismy a výhrůžkami poškozenou častovala bez ohledu na korektiv jednání v podobě přítomnosti dalších osob. Navíc v návaznosti na své

výhrůžky obžalovaná poškozenou po vystoupení z autobusu bez varování napadla důrazným úderem kovovou tyčí do hrudníku, což mělo za následek nutnost lékařského ošetření poškozené. Vzhledem k charakteru verbálního útoku obžalované, věku poškozené a podpoře pohrůžky násilí rovněž fyzickým útokem obžalované vůči poškozené, lze zcela jednoznačně dospět k závěru, že jednání obžalované bylo plně způsobilé vzbudit v nezletilé poškozené důvodnou obavu o svůj život. Obžalovaná se takového jednání dopustila před dalšími osobami, a tudíž její jednání naplňovalo všechny znaky skutkové podstaty jak přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku, tak přečinu nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku. Krajský soud se v řízení rovněž plně ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně o zachování trestněprávní způsobilosti obžalované k trestněprávní odpovědnosti, kdy soud prvního stupně odpovídajícím způsobem vyhodnotil závěry znaleckého zkoumání obžalované znalcem z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie. Na straně obžalované byla dovozena mírně snížená schopnost rozpoznat protiprávnost svého jednání, a schopnost své jednání ovládat. Krajský soud tak neměl k právním závěrům soudu prvního stupně žádných výhrad.

11. Krajský soud se v projednávané věci rovněž ztotožnil se zvolenou technikou ukládání trestu ze strany soudu prvního stupně a se stanovením druhu ukládaného trestu. Stran okolností rozhodných pro individualizaci trestu soud prvního stupně přihlédl ke všem zákonným kritériím, jak jsou rozvedena především v ustanoveních § 38 tr. zákoníku a § 39 tr. zákoníku. Z odůvodnění výroku o trestu je zjevné, že soud prvního stupně hodnotil závažnost a povahu stíhané trestné činnosti, postoj obžalované k závadovému jednání, osobní poměry obžalované, její dosavadní způsob života a možnosti jeho nápravy. Podrobně vážil všechny okolnosti mající vliv na ukládání druhu. Soud prvního stupně rovněž volil zcela přiléhavou techniku ukládání trestu za sbíhající se projednávanou trestnou činnost, když podle § 43 odst. 1 tr. zákoníku obžalované ukládal úhrnný trest v trestní sazbě nejprísněji trestného činu, kterým je z výše posuzovaných zločin pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1 tr. zákoníku, za nějž může soud jeho pachateli uložit trest od 1 roku do 8 let. Krajský soud se ve věci ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně ohledně hodnocení polehčujících a přitěžujících okolností. Obžalované v řízení polehčovalo, že před spácháním skutků vedla řádný život. Na druhou stranu ji přitěžovala mnohost spáchané trestné činnosti. Společenská škodlivost jednání obžalované byla na jednu stranu snižována skutečností, že od spáchání skutků uplynulo časové období přesahující 2 léta, po které obžalovaná vede řádný život, nižší forma jednání naplňujícího znaky uvedených trestných činů pod body 1. až 3. napadeného rozsudku, a snížená schopnost obžalované rozpoznat závadnost svého jednání a toto ovládat. Na druhou stranu byla společenská škodlivost jednání obžalované zvyšována počtem poškozených, vůči nimž se trestného jednání dopustila a důrazností jejího verbálního a fyzického útoku vůči poškozené [celé jméno poškozené]. Soud prvního stupně tak učinil odpovídající závěr, že účelu trestu lze u obžalované pro zcela výjimečný exces z jinak řádného způsobu života, dosáhnout toliko prostřednictvím pohrůžky trestem, a to podmíněným trestem odnětí svobody. Krajský soud se však již nemohl v řízení ztotožnit se závěrem soudu prvního stupně o výměře uloženého trestu, který s ohledem na okolnosti případu, osobu obžalované a možnosti její nápravy shledal nepřiměřeně přísným, a proto ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu do napadeného rozsudku zasáhl. Krajský soud se v těchto souvislostech nemohl především ztotožnit se závěrem soudu prvního stupně rozvedeným v bodě 21. odůvodnění napadeného rozsudku, že by se obžalovaná nyní posuzované trestné činnosti dopustila v poměrně dlouhém časovém intervalu několika měsíců, když z výpovědi nezletilého poškozeného [jméno] [celé jméno svědka] a z popisu skutků vyplývá, že se stíhaného jednání obžalovaná dopustila v rozmezí vánočních svátků roku 2019 a 5.2.2020. Takové období krajský soud nemohl s ohledem na jinak řádný způsob života obžalované považovat za natolik dlouhé, aby odůvodňoval zpřísnění ukládaného trestu. Navíc krajský soud považuje v projednávané věci za podstatné, že rozpoznávací a ovládací schopnosti obžalované byly díky jejímu intelektuálnímu handicapu mírným způsobem sníženy. Obžalovaná dále řádným způsobem života před vánočními svátky roku 2019 a po 5.2.2020 prokazuje, že je schopna vést řádný život. Obžalovaná do osobní sféry nezletilých poškozených

[celé jméno svědka], [celé jméno poškozeného] a [celé jméno poškozeného] zasáhla v nyní posuzované věci jednáním méně intenzivní a invazivní povahy, kdy na straně poškozených nebyla v řízení dovozena faktická porucha jejich mravního vývoje. Za všech těchto okolností případu dospěl krajský soud k závěru, že okolnosti rozhodné pro individualizaci trestu v dané věci lépe vystihnou uložení trestu odnětí svobody při samé dolní hranici zákonné trestní sazby, a to ve výměře 1 roku. S ohledem na charakter jednání obžalované vůči poškozené [celé jméno poškozené] však krajský soud shodně jako soud prvního stupně považuje za potřebné trvalost řádného způsobu života obžalované sledovat po období na rozhraní první a druhé čtvrtiny zákonné trestní sazby, tedy po dobu 2 let.

12. Za dané situace krajský soud z podnětu odvolání obžalované napadený rozsudek soudu prvního stupně zrušil toliko ve výroku o trestu, a obžalované uložil mírnější podmíněný trest odnětí svobody. Vzhledem ke skutečnosti, že krajský soud shledal odvolání obžalované ve vztahu k výroku o vině nedůvodným, zůstal v této části napadený rozsudek nezměněn.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí může obžalovaný a nejvyšší státní zástupce podat dovolání, a to do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí.

Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni a o dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky.

Dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 tr. řádu a dovolání není přípustné proti důvodům rozhodnutí.

Obžalovaný může podat dovolání pouze prostřednictvím svého obhájce, podání obžalovaného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu a odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného.

Rozsah, v němž je dovolání napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu lhůty k podání dovolání.

Liberec 11. května 2021

Mgr. Denisa Šmídová
soudkyně